

ГОДИНИТЪ

Ето бѣлото кокиче
Изъ снѣга глава подава,
А надъ него, а надъ него
Ледна буря преминава . . .

После мѣнички свѣщички —
Минзухарчета въ полето —
Толкозъ много, толкозъ много,
Колкото звезди въ небето.

А следъ туй синчеца неженъ
Се синѣе, хубавѣе,
И далеко и широко
Сладъкъ ароматъ пилѣе.

Най-подиръ цвѣтя безбройни
Нацѣфтяватъ, нацѣфтяватъ,
А срѣдъ тѣхъ щурци и птици
Се провикватъ и запѣватъ.

И настѣпва знойно лѣто,
После иде есень нова,
И следъ нея друга зима,
Скрѣжна, снѣжна и сурова.

После бѣлото кокиче
Пакъ главица си подава,
А надъ него, а надъ него
Ледна буря префучава.

Тѣй безспирно отминаватъ
Дни, недѣли и години,
И човѣкътъ на земята
Дойде, спре и си заминне . . .

Владимиръ Русалиевъ.